

Kázání v neděli 7. 5. 2017 (Ester Čašková)

Neochabujte, ale vezměte si za vzor ty, kdo pro víru a trpělivost mají podíl na zaslíbení. Když Bůh chtěl účastníkům zaslíbení přesvědčivě prokázat nezměnitelnost svého rozhodnutí, potvrdil své zaslíbení ještě přísahou. A tak tyto dvě nezměnitelné věci, v nichž Bůh přece nemůže lhát, jsou mocným povzbuzením pro nás, kteří jsme našli útočiště v naději nám dané. V ní jsme bezpečně a pevně zakotveni, jí pronikáme až do nitra nebeské svatyně, kam jako první za nás vstoupil Ježíš, kněz navěky podle řádu Melchisedechova. Žd 6,12.17-20

Zákon totiž nic nepřivedl k dokonalosti – avšak na jeho místo přichází lepší naděje, jejíž mocí přistupujeme až k Bohu. Hospodin přísahal a nebude toho litovat: Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchisedechova. Proto se Ježíš stal ručitelem lepší smlouvy. Ježíšovo kněžství nepřechází na jiného, neboť on zůstává na věky. Proto přináší dokonalé spasení těm, kteří skrze něho přistupují k Bohu. Je stále živ a přimlouvá se za ně.

Žd 7,19.22.24-25

Bible je těžké čtení. A navíc nám předkládá pojmy, pod kterými si těžko umíme něco představit a tak nás někdy ani moc nezajímají. Kdo je podle vás „kněz podle řádu Melchisedechova“?

Je to taková trochu tajuplná postava už z dob Abrahamových. Ale víc než historické pozadí je důležité to, co jeho jméno znamená, co symbolizuje. Melchisedech je král spravedlnosti a bydlí v Sálemu – to je šalom - město pokoje. Melchisedech je tedy král pokoje, který vládne spravedlivě. Není to něco, co bychom velice uvítali i my dnes? Mít vládu, která usiluje o pokoj a smíření a vládne spravedlivě? Nejsme první, komu by se to líbilo. Takového krále pokoje vyhlíželi už proroci a Izaiáš si dobu jeho vlády představuje tak, že vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlátkem a nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu. (Iz 11,6-9) Tohle zaslíbení se splnilo v Ježíši Kristu. Přinesl pokoj a smíření mezi Bohem a lidmi a svým odpuštěním umožňuje i nové vztahy mezi lidmi navzájem. Pokoj se šíří mezi těmi, kdo mu uvěří a za svého Pána ho uznají. A ve výhledu máme tu dobu, kdy Ježíš přijde znovu a svou vládu pokoje uskuteční naplno.

Jenže Melchisedech je nejen vládce, ale také kněz, prostředník mezi Bohem a lidmi. Už se nám vytratilo vědomí, že s Pánem Bohem si to nemůžeme vyřídit jako rovný s rovným, protože k němu prostě jako hříšníci nemáme volný přístup. Ale mnoho lidí si myslí, že to možné je a tvrdí, že si to jednou sami s Bohem vyříkají. Nejspíš budou hodně překvapeni. K Bohu totiž nemůže kdekdo a kdykoli. On sám určil, jakým způsobem bude s lidmi komunikovat. Zřídil k tomu prostředníky – kněze a ustanovil kněžské řády. Můžete si to přečíst v třetí knize Mojžíšově. Kněží dbali na to, aby smlouva mezi Hospodinem a Izraelem zůstávala živá, platná, a byla jako závazek věrnosti dodržována i z lidské strany. Kněží lidem připomínali zákon a přinášeli oběti za hřích. Dbát o živý vztah mezi člověkem a Bohem mají ostatně i dnešní faráři a kněží.

Ale řády a rituály tvoří vždycky jen rámeček vztahu. Nedá se do nich vtěsnat to, jestli to člověk dělá z přesvědčení nebo jen z povinnosti. Jestli jedná z lásky nebo je to povrchní dodržování pravidel. Těmito dvěma způsoby se dají plnit i přikázání: dobrovolně a s vědomím, že je to to nejlepší, jak mohu svůj život formovat – anebo je to zvyk a formalita, kterou si odškrtnu a mám dojem, že jsme si s Bohem kvit. Tušíte, že o tohle asi Bohu nejde.

Příběh Izraelského lidu ukázal, že kněžský řád a zákon nestačí na to, aby člověka přivedl do Boží blízkosti. Zákon nemění nitro člověka. Nepěstuje a neprohlubuje vztah důvěry a lásky mezi Bohem a člověkem.

Jaké tedy našel Bůh řešení? Zřídil nového prostředníka. Udělal ještě poslední pokus. Mám chuť říci, že změnil pravidla, ale to není pravda. Pravidla, Boží zákon stále platí. Jen kněz – prostředník je jiný. Je to Boží syn a zároveň náš bratr. *Protože sourozence spojuje tělo a krev, i on se stal jedním z nich.* (2,14). Pro styk mezi Bohem a lidmi je to tedy dokonalý prostředník. Ale důležitá je nejen jeho osoba. Důležité je i to, jak se svým lidstvím Ježíš naložil. Svůj život nechránil a neopěčovával, ale obětoval. A

tak je nejen kněz, ale zároveň je i oběť. Vztah mezi Bohem a lidmi je navázán novým způsobem. Nikoliv přes zákon a poslušnost, ale přes lásku, která sama sebe obětuje. A tak už snad každému musí být jasné, že Bůh nechce boj, ale mír. A vzkříšením dal jasně najevo, že nechce smrt, ale život.

A co to pro nás znamená? Kristus je tak mocný kněz, že má právo nás přivést až do samé Boží blízkosti. Máme k Bohu dveře otevřené, Ježíš sám je těmi dveřmi a umožňuje nám podílet se na Božím životě. Umíte si to představit? Smíme být Bohu tak blízko, že se podílíme na jeho životě! Nejsme jen diváci nebo poddaní. Jsme děti a dědicové. Skrze Krista, s ním a v něm jsme Bohu takhle blízko. A Bohu se to líbí. Je s tím spokojen.

Někdo by mohl namítnout, že toho třeba Bůh časem bude litovat, když vidí, jací jsme. Jak málo si jeho nabídky vážíme. Jak téhle možnosti být s ním nevyužíváme. Jak si chceme žít svůj život a po svém! Bez něj a usilujeme o úplně jiné věci.

Ale Bůh toho vůbec nelituje a litovat nikdy nebude. Jeho plány se stvořením JSOU odjakživa POKOJ a v Kristu to stvrdil vlastní krví. Pokoj a nic jiného! Ať to my lidé vítáme nebo ne. V Bibli jsou doloženy případy, kdy Bůh litoval toho, co udělal a svoje rozhodnutí změnil: litoval, že učinil člověka a rozhodl se ho vyhladit potopou. Litoval, že učinil Saula králem a našel za něj náhradu. Ale svého rozhodnutí o věčné vládě Krista jako krále pokoje Bůh nikdy litovat nebude. To přísahal. Ježíšovo kněžství je trvalé, nezrušitelné a neodvolatelné.

A to je moc důležité, protože to znamená, že i nabídka odpuštění a milosti je trvalá. Nejsou jen zvláštní časy, kdy si můžete zažádat u Boha o milost. Nejsou jen výjimečné chvíle udílení amnestie. Skrze Krista Bůh nabízí odpuštění hříšníkům pořád. Bez omezení. Jeho láska ani milost nemá hranice ani se nevyčerpá. Bůh přísahal, že to tak je, a nebude toho litovat.

A ještě jedna věc je důležitá. Zatímco dílo předchozích kněží vždycky ukončila smrt, na Ježíšovo dílo už smrt nemá žádný vliv, nikdo a nic ho nemůže překazit nebo zrušit. On je veleknězem už napořád, na věky. Nevím, jakou máte představu o věčnosti, ale Bible ji líčí jako hostinu s vínem, jako setkání na slavnosti, jako život bez ohrožení strachem, bez bolesti a slz.

To je obsah víry a výhled věřícího člověka. Život, který není ničím omezován ani ohrožován, takový život si vlastně všichni přejeme. Jen ho často ho hledáme jinde než u Ježíše, v jeho díle a ve víře v něj. Ale myslím, že už zase nastává doba, kdy je potřeba si opakovat a nahlas vyznávat tváří v tvář všemožným prezidentům a předsedům vlád, tváří v tvář diktátorům i teroristům, že veškerá moc na nebi i na zemi byla dána vzkříšenému Kristu. Ti ostatní jsou jen páni, kteří si na pány jen hrají.

Napadlo vás někdy vidět dějiny světa a politické události z téhle perspektivy? To, co máme před očima, často vypadá jinak. Ale epištola židům nás povzbuzuje k pohledu víry: *Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme a pevně počítat s tím, co nevidíme.(11,1)*

Nevidíme, ale věříme, že Ježíš jako velekněz přináší dokonalé spasení, smíření s Bohem, a proto skrze něj můžeme přistupovat k Bohu.

A pokud by se někdo pořád ještě neodvažoval tomu věřit, má slyšet ujištění, že tento Boží Syn a vládce pokoje je zároveň náš bratr. Nepřerušil ani po vzkříšení svoje solidární spojení s námi lidmi, které dával najevo za svého pozemského života. Hříšníkům se nevyhýbal, naopak, vyhledával je. Není mu jedno, jak se nám žije.

A tak na ty zápasy víry nejsme sami. Ježíš totiž ani v nebi nezahálí. Funguje jako kněz a to znamená, že se za nás u Boha neustále přimlouvá. Lobuje v náš prospěch, přináší celé stvoření s prosbami před Boží tvář. Proto máme naději a můžeme žít s důvěrou a s nadějí dnes i zítra. *A tak neochabujte a neklesejte na duchu. Posilněte své zemdlené ruce i klesající kolena. Máme přece velekněze řádu Melchisedechova. (Žd 12 a 11,1). amen*